

РОМАНТИКА

Азъ искамъ да напиша
 днесъ поема,
въ която да диша
 на новото време
 стихътъ,
да тръпнатъ въвъ нея
 крилата на гордия
 демонъ,
обходилъ
 отъ полюсъ до полюсъ свѣтътъ . . .
Защо е този хленчъ,
 защо въедишатъ хората
по нѣкаква романтика
 изстинала?
— Романтиката е сега

 въ моторитъ,
които пѣятъ
 въ небето
 синьо.

И не разбрали
 тази пѣсень горда
напраздно мръщите чела;
тя носи вѣчната
 човѣшка бодрость
на якитѣ стоманени крила.

Азъ виндамъ
 въ бъдещето
 тъзи орляци

да пръскатъ
 дъндъ
 отъ семена

и въ пѣснитѣ имъ,
 рукнали отъ горе,
да блика трудъ
 и свобода.

Азъ виндамъ:
 тъ прелитатъ надъ морета,
високо надъ екваторния

 пекъ,
надъ малкитѣ села
 и градоветѣ
и надъ арктическия
 снѣгъ . . .

Това е новата романтика,
 която

се ранда
 и добива своя плътъ;
и въплотена
 въ самолетно ято

обхонда днесъ
 отъ край до край
 свѣтътъ.

НИКОЛА ВАПЦАРОВЪ